

Expedient: 444/13

El Consell Tributari, en sessió de 9 d'abril de 2014, coneixent del recurs presentat per la senyora LGM, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- Els cònjuges senyors AGF i CMM van morir respectivament el 12 d'octubre de 1982 i el 19 de juliol de 1989. Cap dels dos no havia atorgat testament. L'herència de cadascun d'ells estava constituïda per la meitat indivisa del pis 4rt. 2ona. de l'immoble situat al número 237 del carrer de Barcelona. Per actes notariaus autoritzades pel Notari de Barcelona Sr. PCM en 20 de juny i 22 de juliol de 2008 se'n van declarar hereus abintestat els seus fills C i L GM, amb un usdefruit que no té rellevància als efectes d'aquest expedient.

2.- El designat hereu Sr. CGM va morir a Barcelona el dia 7 de juliol de 2007, sense testament i sense haver acceptat ni repudiat l'herència dels seus pares. La Sra. LG renuncià a qualsevol dret sobre l'herència del seu germà mitjançant escriptura autoritzada pel Notari de Barcelona Sr. JAJ en 4 de gener de 2008. Posteriorment, mitjançant Interlocutòria dictada en 16 de maig de 2013 pel Jutjat de Primera Instància 30 de Barcelona, foren declarats hereus abintestat M i C CG, nebots del causant Sr. CG i fills de la Sra. LG. En 29 de juny de 2013, davant el Notari de Barcelona Sr. JJLB, els germans M i C CG van acceptar l'herència del seu oncle. En conseqüència, es va adjudicar a la Sra. LG la meitat indivisa de la finca, a títol d'herència dels seus pares i a M i C CG a títol d'herència del Sr. CGM, que era hereu a la seva vegada dels causants relacionats al començament d'aquests antecedents. Aquestes adjudicacions han sigut inscrites en el Registre de la Propietat.

3.- La Inspecció Municipal d'Hisenda va obrir expedient a la Sra. LG com a hereva del seu germà CG, amb base en el fet de que el Jutjat de Primera Instància núm. 30 de Barcelona així ho havia declarat en 20 de novembre de 2008. Cal consignar addicionalment que la Sra. G havia sol·licitat pròrroga per a la liquidació de l'Impost, però no havia presentat autoliquidació en el termini concedit. En 11 de març de 2010 la Inspecció va practicar liquidació de l'Impost a càrrec de la Sra. LG, com a obligada tributària per l'herència del seu germà (PV-2010-2-05-.....). La interessada no va recórrer la liquidació i va demanar-ne el fraccionament. No obstant, en l'escriptura d'acceptació de l'herència del Sr. CG pels seus

nebots es fa constar que l'Impost s'havia satisfet fraccionadament a l'Ajuntament de Barcelona i se'n testimonia la documentació justificativa.

4.- La Inspecció va iniciar paral·lelament expedient sancionador, en el qual la interessada no va presentar al·legacions. La sanció va ser imposada en resolució d'11 de març de 2010 per import de 1319,96 euros, per concepte d'infracció lleu. Contra aquesta sanció, notificada en 7 de setembre de 2010, la interessada dedueix recurs en 20 de setembre de 2010, en el qual sol·licita que s'anul·li la sanció i al·lega bàsicament que no té la condició d'hereva, ja que havia repudiat l'herència del seu germà.

5.- L'informe de l'institut Municipal d'Hisenda proposa desestimar el recurs, entenent que la interessada havia acceptat tàcitament l'herència del seu germà per una sèrie d'actuacions que considera que no hagués pogut realitzar si no hagués assumit aquest títol, com són haver-ne promogut la declaració d'hereus abintestat, no haver impugnat la liquidació practicada al seu càrrec i haver-la satisfet en la seva integritat prèvia la concessió de fraccionament que va sol·licitar.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La primera constatació que cal fer és que, segons la doctrina i la jurisprudència ni la incoació de la declaració d'hereus abintestat ni el pagament dels impostos derivats d'una successió són actes que per ells mateixos determinen de manera inequívoca una voluntat o una acceptació objectiva de l'herència. La incoació de la declaració d'hereus abintestat no és prou significativa perquè tant la normativa catalana com la de dret comú estableixen que per acceptar o repudiar l'herència cal tenir coneixement que s'ha produït la delació; per tant, no havent-hi testament la delació es formalitza mitjançant la declaració d'hereus que és necessària àdhuc perquè el Notari admeti la declaració negocial expressa d'acceptació o repudiació. Pel que fa al pagament d'impostos, cal tenir en compte que el designat hereu és un administrador provisional de l'herència i que els seus actes poden tenir una interpretació ambigua, no com a actes realitzats en interès propi, sinó com a actes en favor de l'herència jacent i dels futurs acceptants de l'herència o com a actes deguts per exigència legal. La Sentència de 20 de gener de 1998, que conté un ampli estudi sobre els criteris jurisprudencials en ordre a reconèixer l'existència d'una acceptació tàcita de l'herència estableix la següent doctrina: «Examinada con detalle toda la doctrina moderna, tanto más cuanto más especializada es en materia de Derecho de sucesiones, no hay un solo autor que mantenga que la petición de liquidación y el pago del impuesto sucesorio signifique, por sí mismo, una

aceptación tacita de la herencia. Partiendo de la frase extraída de la doctrina, dicha antes, sobre el "rigor que debe presidir el desenvolvimiento lógico de la presunción de que se ha querido aceptar", la doctrina estima que "no es seguro" o que "es discutible" que aquellas petición o pago signifiquen aceptación tácita, o afirma que "el llamado a la herencia que realiza el pago obedece a una imposición legal en lugar de un acto que pueda significar libre aceptación", o más claramente, que "no se puede afirmar que la jurisprudencia considere por sí solos como actos adquisitivos la solicitud, y obtención de la declaración de herederos y de la práctica de liquidación del impuesto de derechos reales incluso hacer efectivo éste>>. I afegeix: "Como conclusión, la jurisprudencia nunca ha mantenido y no hay ninguna sentencia de esta Sala que lo mantenga, que la petición de liquidación y el pago del impuesto sucesorio tenga por sí mismo la consideración de aceptación tácita."

Segon.- En el cas que ens ocupa s'ha de tenir present, a més, que la interessada va repudiar l'herència del seu germà en 4 de gener de 2008. Abans d'aquesta data havia fet dues actuacions: la primera la sol·licitud de pròrroga de la presentació d'autoliquidació que no va utilitzar. La segona era la incoació d'expedient de declaració d'hereus abintestat anterior a la data de la renúncia, encara que la resolució de l'expedient en fos posterior. Amb posterioritat a la seva renúncia, la interessada rep la liquidació de l'Impost al seu nom, en demana el fraccionament i la paga. Les actuacions anteriors a la seva declaració de repudiar són insuficientment significatives de la voluntat d'acceptar per les raons que ja s'han exposat. Les posteriors no poden implicar una acceptació tàcita, perquè per principi i declaració legal, l'acceptació i la repudiació són irrevocables. Per tant, després de la repudiació no és possible considerar qualsevol actuació com acceptació tàcita i si fos expressa seria nul·la de ple dret. És obligat, no obstant, atribuir una causa a l'actuació de la interessada i ens sembla que aquesta no pot ser una altra que l'actuació en interès de tercers, digui's gestió de negocis aliens, representació o pagament per tercers, perquè no figuren en l'expedient dades suficients per qualificar-ne exactament l'activitat, la qual cosa d'altra banda és indiferent als efectes d'aquesta resolució.

Tercer.- Es desprèn del que s'ha exposat que la recurrent no és l'obligada tributària de l'Impost meritat per la mort del Sr. CG. Per tant, no pot ser considerada subjecte infractor, segons la definició de l'article 181 de la Llei General Tributària, el qual en allò que afecta al cas es refereix "a los contribuyentes y a los sustitutos de los contribuyentes" circumstància que no concorre en la recurrent. No s'exclou que es puguin iniciar expedients per sancionar els fets examinats contra altres persones, l'herència jacent o la pròpia recurrent com a

responsable solidària, però en tot cas per una motivació que no s'adiria amb la que intenta fonamentar la sanció recorreguda.

Per tot això,

ES PROPOSA

ESTIMAR el recurs i ANUL·LAR la sanció imposada a la senyora LGM.